

Μοναχός Τρύφων Καψαλιώτης (1892 - 6 Αυγούστου 1978)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Μοναχός Τρύφων Καψαλιώτης

Ο γενναίος αυτός αθλητής του Χριστού γεννήθηκε στη Ρουμανία το 1892. Το 1910 ήλθε στο Άγιον Όρος και κατευθύνθηκε στην περιώνυμη Καψάλα, στην υπακοή του ενάρετου Γέροντος Μιχαήλ, του οποίου η προσευχή θαυματουργούσε. Κατά κόσμον ονομαζόταν Θεόδωρος Γεωργίου του Βίκτωρος και της Ζέκκας. Στην κουρά ονομάσθηκε Τρύφων.

Ο μοναχός Τρύφων βγήκε από το Άγιον Όρος το 1917, όταν με την ευλογία του Γέροντός του πήγε στη Χαλκιδική, με σκοπό να εργασθεί σε αγιορείτικά μετόχια, εξ αιτίας της τότε μεγάλης πείνας, για να θρέψει τον Γέροντά του και τους γύρω φτωχούς ασκητές. Από τότε δεν ξαναβγήκε στον κόσμο, ο σεμνός, ταπεινός και ουράνιος αυτός μοναχός.

Ο Γέροντας Παΐσιος γράφει, όπως πάντα πολύ ωραία, περί αυτού: «Όλα του τα χρόνια τα έζησε ψηλά στην Καψάλα σαν πετεινό του Ουρανού. Το πρόσωπό του ήταν κατά κάποιο τρόπο εξαϋλωμένο και φωτεινό, και μόνο που τον έβλεπες, έπαιρνες πνευματική δύναμη. Δύσκολα, φυσικά, τον έβρισκε κανείς εκεί στην ερημιά που έμενε, γι' αυτό και δεν είχε καθόλου ανθρώπινη παρηγοριά. Αλλά εκεί που δεν υπάρχει ανθρώπινη παρηγοριά, πλησιάζει η θεία! Ο Θεός στέλνει την ουράνια χαρά με τους αγγέλους και τους αγίους. Οι παραδεισένιοι αυτοί άνθρωποι, που έχουν επαφή με αγγέλους και αγίους, έχουν φιλία και με τα άγρια ζώα και με τα πουλιά του ουρανού, όπως και ο Γερο- Τρύφων».

Κάποτε ο Γέροντας Ιωάσαφ († 1993) από το Κελλί των Ιωσαφαίων στις Καρυές φιλοξένησε κάποιους προσκυνητές με τον τρόπο της αβραμιαίας φιλοξενίας που συνήθιζε, ενώ ο ίδιος και η συνοδεία του ζούσαν απλά. Εκείνοι όμως σκανδαλίστηκαν, θεωρώντας πως όλοι οι μοναχοί ζουν πάντοτε πλουσιοπάροχα. Ο Γέροντας τους κατάλαβε και τους πήγε στην Καψάλα στον Γέροντα Τρύφωνα να

τον γνωρίσουν. Οι επισκέπτες θαύμασαν τη φτώχεια του. «Τη χαρά του Γέροντος Τρύφωνα δεν την έχω εγώ. Ζει παρέα με τα πουλιά». Ο Γέροντας Ιωάσαφ του είπε: «Γέροντα δεν έχει ούτε ένα πουλί ο τόπος». «Πως δεν έχει μπρε», απάντησε. Φώναξε, και αμέσως γέμισε ο τόπος από πολλά και διάφορα πουλιά του δάσους, που κάθονταν άφοβα στο χέρι του, στο σκουφί του και γύρω του τιτιβίζοντας και πετώντας χαρούμενα. Ήταν ένα εξαίσιο και διδακτικό θέαμα.

Τη χαρά και την ειρήνη του φτωχού κι εγκαταλειμμένου Γερο-Τρύφωνα δεν είχαν ούτε πλούσιοι ούτε άρχοντες. Τον συντρόφευαν και τον υπάκουαν τα στρουθιά τ' ουρανού. Το Κελλί του ήταν ένα αχούρι, που έμπαζε από παντού νερό και αέρα, τα ρούχα του παλιά και λερωμένα, η τροφή του χόρτα και πάλι χόρτα. Κι όμως δεν παραπονιόταν για τίποτε. Ήταν ικανοποιημένος, ευχαριστημένος και αληθινά χαρούμενος. Έκλαιγε για τις αμαρτίες του. Οίκτηρε τον εαυτό του. Τι έκανα εγώ, έλεγε, μπροστά στους μεγάλους άθλους των άγιων; Προσευχόταν με άκοπα, γλυκά, θερμά δάκρυα, κατά τον όσιο Ίωάννη της Κλίμακος, ο αφανής και άδοξος αυτός ασκητής της αιγοτρόφου Καψάλας.

Όταν του πρότειναν να τον οικονομήσουν και να τον πάνε να τον γηροκομήσουν σε μοναστήρι, χαμογελώντας και αυθόρμητα είπε: «Μπρε, οικονομήσουν! Ο Θεός οικονομάει και τα σκουλήκια μέσα στο χώμα και τα ταΐζει και τα ζεσταίνει και έμένα το μεγάλο σκουλήκι δεν μπορεί να οικονομήσει; Εδώ είναι ο Γέροντάς μου Μιχαήλ, που έκανε με την ευχή του το κοτσάνι ολόκληρο κεφάλι λάχανο!».

Ήταν συγκινητικό, αξιοθαύμαστο, αξιοπρόσεκτο κι ελεγκτικό για όλους μας ένα γεροντάκι 86 ετών να ζει τόσο φτωχικά, στερημένα, φιλότιμα. ηρωικά, με τόση δύναμη και τόση αυταπάρνηση, άφοβο, χαριτωμένο. ευλογημένο και μακάριο. Έτρωγε κάθε πέντε μέρες, δίχως να χορταίνει ποτέ. Ασκητικότατος, ακτήμων, άκακος, απλός και αληθινός.

Είχε τέλεια εγκατάλειψη και περιφρόνηση προς τον εαυτό του. Έπί είκοσι χρόνια φορούσε μόνο ένα ζωστικό, ένα ράσο, ένα σκουφί κι ένα παντελόνι. Υπέφερε με ιώβεια υπομονή όλες τις στερήσεις στη ζωή του για την απόκτηση των ουράνιων αγαθών. Τα τελευταία του χρόνια τυφλώθηκε. Μνημόνευε συνεχώς τον θάνατο. Είχε παραδοθεί πλήρως στον Θεό. Τα μάτια του συνήθως ήταν γεμάτα δάκρυα. Είχε την παρέα του Χριστού και των αγγέλων και δεν ήθελε των ανθρώπων. Είχε φθάσει σε μέτρα απαθείας και θεώσεως. Έκανε και τον σαλό, για να μη τον τιμούν. Μέσα από τ' ασυνάρτητα λόγια του όμως έδινε σοφές συμβουλές, που φανέρωναν και το προορατικό του χάρισμα.

Ανεπαύθη στις 6.8.1978, ημέρα λαμπρή, της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Χριστού, στο δικό του Θαβώρ, το ερειπωμένο καλύβι του με τις παλιοκουβέρτες

και τα χρώματα, ανάμεσα στα πολυχρόνια κουρέλια του. Ένα σπάνιο ευώδες άνθος του Περιβολιού της Παναγίας. Επί 70 έτη μούντζωσε την κοσμική ματαιότητα, κάθε ανθρώπινη παρηγοριά και αγάλλεται αιώνια στην πανευφρόσυνη χαρά της Βασιλείας των Ουρανών. Εύχου, Γερο-Τρύφωνα.

Πηγές-Βιβλιογραφία:

Παϊσίου Αγιορείτου μοναχού, Αγιορείται Πατέρες και Αγιορείτικα, Σουρωτή Θεσσαλονίκης 19941 σσ. 112-117. Διήγηση μοναχού Δαμασκηνού Γρηγοριάτου.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνα Τόμος Β΄ - 1956-1983, σελ. 933-935, Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.